

Arrest

nr. 324 629 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, een Koerd, afkomstig uit Karaj. U maakte in Iran deel uit van de clan Fiuji. Binnen deze clan worden de jongens opgeleid om diefstallen te plegen en worden de meisjes vanaf hun negende uitgehuwelijkt. U bent geboren met een afwijking aan uw rechterhand, waardoor u raar bekeken werd. Uw ouders waren drugsverslaafden. Hierdoor moest u veelal uw plan trekken. U ging wel naar school, maar slechts van uw zesde tot uw achtste levensjaar. Uw jongere broer R. (...) (O.V. (...)) ging helemaal niet naar school. Uw ouders hadden weinig tot geen contacten met hun familieleden door hun drugsgebruik. Toen u tien jaar oud was, overleed uw vader aan interne bloedingen, vermoedelijk door zijn drugsgebruik. Uw paternale grootmoeder wou u en uw broer onder haar hoede nemen, maar uw moeder stond geen contact toe. Uw moeder hertrouwde nauwelijks twee maanden later met een zekere A. (...). A. (...) was ook een druggebruiker. Hij probeerde u voortdurend fysiek lastig te vallen en te misbruiken. A. (...) verkocht ook drugs en gebruikte daarvoor uw broer R. (...). Wanneer u hierover sprak met

uw moeder, geloofde zij u niet en sloeg ze u. U ging eenmaal naar de politie, maar werd als minderjarige niet geloofd. Op een bepaald moment probeerde A. (...) u te verkrachten. U slaagde erin hem af te weren en liep al schreeuwend weg. Uw broer R. (...) werd wakker en liep achter u aan. Samen met R. (...) vluchtte u naar het huis van uw maternale oom M. A. (...), die u af en toe was komen bezoeken. Uw moeder contacteerde uw oom eenmaal om te weten of u bij hem was. Na minder dan één of twee weken bracht uw oom u naar de luchthaven. Samen met uw oom en uw broer R. (...) verliet u Iran en vloog u naar Turkije. Daar was uw oom in de weer om uw verdere reis te regelen. U wist niet waar u naartoe zou gaan. Na één of twee weken in Turkije stapte u samen met R. (...) in een wagen. Eenmaal aangekomen in België nam u via de smokkelaar contact met uw maternale oom M. (...). Hij vertelde dat u in België was en dat u daar een paternale oom had, M^r. B. (...) (O.V. (...)). Op 5 september 2023 verzochten u en uw broer R. (...) om internationale bescherming in België. U vreest bij een terugkeer naar Iran uw moeder en uw stiefvader A. (...). Door uw lange verblijf in het buitenland vreest u in de problemen te komen met de Iraanse autoriteiten. Daarnaast wil u in vrijheid kunnen leven, wat in de Iraanse maatschappij waar alles verplicht is niet mogelijk is. U werd op 1 mei 2024 meerderjarig.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de originele shenasnameh's van u en uw broer, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort en het paspoort van uw broer, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, en een medisch document van Fedasil waaruit blijkt dat u medisch werd onderzocht.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als toenmalige niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielpcedure. Deze voogd was aanwezig tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud en was in de mogelijkheid om opmerkingen te maken. Op 1 mei 2024 werd de voogdij over u van rechtswege beëindigd. Bijgevolg is het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, momenteel niet meer op u van toepassing. Uw tweede persoonlijk onderhoud vond plaats in het bijzijn van uw advocaat, die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Iran vreest u uw moeder en stiefvader die u willen doden. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste biedt u geen zicht op uw werkelijke achtergrond en leefomstandigheden in Iran.

- U legde tegenstrijdige verklaringen af over uw opeenvolgende verblijfplaatsen in Iran. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud vertelde u voor de dood van uw vader op één adres te hebben verbleven. Na de dood van uw vader verbleef u nog op drie verschillende adressen, waaronder de (...) straat op Boulevard (...) en de (...) straat op Boulevard (...) (NPO I p. 4, 6). U verklaarde daarbij nooit langer dan een jaar op elk adres te hebben verbleven en nooit naar een vorig adres te zijn teruggekeerd (NPO I p. 17). Dit strookt niet met uw verklaringen dat u na de dood van uw vader (op uw tiende) nog tot uw zeventiende in Iran verbleef (NPO II p. 9). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wijzigde u uw verklaringen en stelde u voor de dood van uw vader op drie adressen te hebben verbleven, waaronder de (...) straat op Boulevard (...) en de (...) straat op Boulevard (...) (NPO II p. 4). Na de dood van uw vader had u nooit lang op hetzelfde adres verbleven, maar u wist niet op hoeveel verschillende adressen. U vertelde dat u bij wijze van spreken elke twee weken op een ander adres verbleef. U stelde eveneens dat uw laatste verblijfplaats opnieuw de (...) straat van Boulevard (...) was, waar u eerder had verklaard nooit te zijn teruggekeerd naar een vorige verblijfplaats (NPO II p. 8, 13-14; NPO I p. 17).

- U legde ontoereikende verklaringen af uw over uw Iraanse identiteitsdocumenten. U beweerde aanvankelijk dat uw ouders bij uw geboorte een shenasnameh (geboorteboekje) en paspoort voor u regelden (NPO I p. 10). Even later stelde u dan weer dan uw shenasnameh pas twee jaar na uw geboorte werd aangevraagd, waardoor de datum op uw shenasnameh niet overeenkomt met uw werkelijke geboortedatum (NPO I p. 10). Waarom dit pas twee jaar later gebeurde, wist u niet precies, maar u dacht dat ze er niet aan gedacht hadden omdat ze daar niet attent genoeg voor waren (NPO II p. 12). Dit botst met de vaststelling dat uw ouders u een operatie aan uw hand lieten ondergaan toen u vijf of zes maanden oud was toen volgens u hun financiële en geestelijke situatie nog niet zo slecht was (NPO I p. 14). Verder had u geen idee hoe u aan uw paspoort geraakt bent dat in 2022 is uitgegeven. U opperde dat uw oom M. A. (...) het misschien geregeld heeft omdat hij wist dat u ging vertrekken, maar gelet op de afgiftedatum van 2022 komt dit niet overeen met uw verklaring dat u snel snel bent moeten vertrekken uit Iran. U had hier verder geen uitleg voor (NPO I p. 8, 10; NPO II p. 11).

- U legde tegenstrijdige verklaringen af over de contacten die er waren tussen uw ouders en uw gezin enerzijds en de rest van uw familie anderzijds, tijdens uw verblijf in Iran. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u aanvankelijk dat uw familie geen contact wou met uw ouders, uw broer en uzelf. U stelde uw maternale oom M. A. (...) één of twee keer gezien te hebben, dit op het moment van uw vertrek uit Iran. Met uw paternale grootmoeder, de enige van uw grootouders die nog leefde, had u nooit contact gehad (NPO I p. 4-5). U herhaalde aan het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud dat u niemand van uw moeders of vaders familie in het echt had gezien, iedereen meed het contact zodra ze wisten dat uw ouders drugsverslaafden waren (NPO II p. 5). Ook bij het overlijden van uw vader zocht uw familie geen contact (NPO II p. 7). Dit komt niet overeen met uw andere verklaringen, namelijk dat uw oom M. A. (...) af en toe langs kwam, bleef overnachten en u wel goed behandelde tijdens die bezoeken (NPO I p. 19, NPO II p. 14), en dat u uw grootmoeder zag na het overlijden van uw vader toen ze één tot twee keer probeerde contact te leggen (NPO II p. 7, 18). Uit de Facebookpagina van uw in Italië wonende paternale oom Al. B. (...) en zijn zoon Af. (...), uw neef, blijkt verder dat zij in Iran waren bij het overlijden van uw vader. Uw broer R. (...) poseert bij het graf van uw vader samen met uw neef Af. (...). Dat u hier niets van zou afweten, zoals u zelf stelde, is niet aannemelijk (NPO II p. 18).

- Het profiel dat u van uw gezins- en familieleden schetste is niet eenduidig. Enerzijds verklaarde u dat uw moeder zwaar verslaafd was aan drugs, zich hierdoor nooit bewust was van iets, en er niet in slaagde om haar kinderen naar school te laten gaan (NPO I p. 6-7). Anderzijds belde uw moeder een taxi om u naar school te brengen als u niet in staat was om zelf te gaan en was ze betrokken bij het verpakken van de drugs die A. (...) verkocht (NPO II p. 5, 11). Verder wist u niets te vertellen over de mogelijke gerechtelijke problemen van uw moeder, u wist enkel dat ze een aantal keren naar de politie was geweest, maar u had geen idee waarom. U beweerde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud niet te weten of de Iraanse autoriteiten ooit probeerden om uw moeder te arresteren, waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud nog had gesteld dat de Iraanse autoriteiten eenmaal een poging deden, uw moeder toen kon weg vluchten en dit de reden was om te verhuizen naar een andere locatie (NPO II p. 10, NPO I p. 17). Over uw maternale oom M. A. (...) beweerde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat hij geen drugs gebruikte, terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde dat hij ook drugs gebruikte zoals uw moeder en stiefvader, u wist niet welke drugs juist (NPO I p. 18, NPO II p. 14). Uw verklaringen over uw stiefvader A. (...) waren beperkt en kwamen intern niet overeen. U kende zijn achternaam niet en wist enkel dat hij uit Iran kwam en Farsi sprak (NPO I p. 5). U stelde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat hij een aantal keren gearresteerd was en dat hij fraude had gepleegd. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wist u slechts dat hij eenmaal was gearresteerd, maar had u geen idee meer welke criminele feiten hij had gepleegd (NPO I p. 17; NPO II p. 10).

Ten tweede biedt u geen zicht op de omstandigheden van uw vertrek uit Iran omwille van vage en tegenstrijdige verklaringen.

- U verklaarde aanvankelijk dat uw vertrek snel en spontaan gebeurd is, klaarblijkelijk zonder plan vooraf (NPO I p. 8). Verder gevraagd naar hoe dat concreet in zijn werk ging, verklaarde u dan weer dat u met uw broer besproken had om hulp te gaan vragen aan uw maternale oom en te zeggen dat u niet meer bij uw moeder wou wonen (NPO I p. 9).

- Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde drie à vier dagen bij uw oom verbleven te hebben alvorens te vertrekken uit Iran, verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud het niet juist meer te weten, in ieder geval minder dan een week of twee (NPO I p. 18; NPO II p. 14).

- U was verder vaag over uw vertrekdatum en kon deze niet in de tijd plaatsen (NPO I p. 8).

- Zoals reeds eerder vastgesteld kon u geen enkele informatie bieden over de omstandigheden waarin uw paspoort in 2022 is uitgegeven en wist u niets over hoe uw oom M. A. (...) aan zowel uw paspoort als uw shenasnameh was geraakt die bij uw moeder thuis lagen (NPO I p. 8, 10; NPO II p. 11, 15).

- Verder is het bevreemdend dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud plots uw originele shenasnameh voorlegde, die de smokkelaar eerder had ingehouden. Uw oom Al. (...) had contact gehad met de smokkelaar, maar u wist verder niet hoe uw oom uw shenasnameh had teruggekregen en ook niet waarom hij enkel de shenasnameh terugkreeg en niet uw paspoort. U heeft hier ook niet naar gevraagd (NPO II p. 3). Het vermoeden rijst hierdoor dat u uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat hierin mogelijks informatie staat die niet strookt met uw verklaringen doorheen uw asielverzoek.

Ten derde biedt u geen zicht op uw huidig netwerk en de contacten met uw familie in Iran.

- U was tegenstrijdig over het contact met uw familie na uw vertrek uit Iran. Bij de aanmelding van uw verzoek om internationale bescherming vertelde u enkel contact te hebben met uw paternale tante M. B. (...) in Iran (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, varia, afgenomen op 5/09/2023). Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweerde u geen contact te hebben met uw familie in Iran (NPO I p. 5). Gewezen op uw eerdere verklaringen sprak u over een telefoongesprek via uw oom Al. (...), maar u had enkel met uw tante R. (...) gesproken, niet met uw tante M. (...) (NPO I p. 16). Daarnaast beweerde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud niets meer van uw oom M. A. (...) te hebben gehoord na uw vertrek uit Turkije. U had ook niet meer geprobeerd om hem te contacteren (NPO I p. 16, 21). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer wel nog met uw oom M. A. (...) te hebben gebeld nadat u aankwam in België. U was hem bovendien gaan zoeken op sociale media en volgde enkele (oude) profielen van hem (NPO II p. 13, 18).

- U wist niet of er verder nog iets gebeurd was in verband met uw persoonlijke situatie na uw vertrek uit Iran. U haalde als reden hiervoor aan dat u geen contacten meer had met Iran. Gevraagd of dat eventueel via uw ooms in Europa zou kunnen, antwoordde u negatief (NPO II p. 3). Nochtans stelde je evenzeer dat je ooms die in Europa verblijven contact hebben met hun moeder, jouw paternale grootmoeder, in Iran (NPO II p. 4). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom je niet meer informatie zou hebben over de actuele stand van jouw voorgehouden situatie in Iran.

- U was verder tegenstrijdig over uw aanwezigheid op sociale media. U beweerde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geen eigen profielen te hebben op Facebook en Instagram (NPO I p. 8). Geconfronteerd met mogelijke profielen op uw naam tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, bevestigde u dat deze profielen de uwe waren en beweerde u dat u deze had aangemaakt na het eerste persoonlijk onderhoud op een telefoon die ondertussen reeds kapot was gegaan doordat uw broer deze had laten vallen (NPO II p. 16). U had echter al tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaard dat deze telefoon was kapot gevallen door toedoen van uw broer, waardoor vermoed wordt dat uw sociale media profielen reeds langer bestonden. De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw aanwezigheid op sociale media doet vermoedens rijzen dat u de ware toedracht van uw contacten met uw familie wil verbergen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt het onmogelijk om enig geloof te hechten aan de door u aangehaalde vluchtmotieven en uw beweerde vrees bij terugkeer naar Iran.

Ten vierde wat betreft uw algemene bewering dat alles verplicht is in Iran en dat er geen vrijheid is, kan hieruit geen individuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vastgesteld worden (NPO II p. 11).

Ten vijfde waar u stelde dat u niet als normaal gezien wordt in Iran omwille van de handicap aan uw hand, dient vastgesteld dat ook hieruit geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde kan afgeleid worden. U stelde louter dat u raar werd aangekeken (NPO I p. 14), hetgeen geenszins als vervolging of ernstige schade weerhouden kan worden.

Ten zesde wat betreft uw bewering dat u door uw lang verblijf in het buitenland in de problemen zou komen bij een terugkeer naar Iran, dient opgemerkt dat deze vrees louter hypothetisch is. U bent overigens op een legale manier vertrokken uit Iran (NPO II p. 12).

Gelet op het geheel aan voorgaande kan uit de door u opgeworpen asielmotieven aldus geen nood aan internationale bescherming vastgesteld worden.

Uw documenten kunnen voorgaande appreciatie niet ombuigen. Aan uw nationaliteit en het feit dat uw vader H. (...) overleden is, wordt niet getwijfeld. Evenmin staat het ter discussie dat u hier in België medisch werd onderzocht. Uw paspoort betreft slechts een kopie en kan de vaststellingen omtrent de onduidelijkheden over het tijdstip en de omstandigheden van uw vertrek niet wijzigen.

Het verzoek om internationale bescherming van uw broer R. (...) werd eveneens geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 4 en "23 en vlg." van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 15, 16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "het principe van eenheid van gezin", van "de rechten van verdediging" en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen "23 en vlg." van voormelde richtlijn 2011/95/EU, "het principe van eenheid van gezin" en "de rechten van verdediging", zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikels en beginselen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU en naar de artikelen 15, 16 en 17 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49).

Inzake de opgeworpen schending van de artikelen 15, 16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

De schending van voormelde artikels van de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als toenmalige niet-begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.5. De Raad wijst er vervolgens op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht

(die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Wat betreft vooreerst de door verzoekende partij aangehaalde problemen met haar moeder en stiefvader, duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat zij deze problemen geenszins aannemelijk maakt. In het bijzonder wordt er dienaangaande op gewezen dat (i) zij geen zicht biedt op haar werkelijke achtergrond en leefomstandigheden in Iran, nu (a) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar opeenvolgende verblijfplaatsen in Iran, (b) zij ontoereikende verklaringen aflegt over haar Iraanse identiteitsdocumenten, (c) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de contacten die er waren tussen haar ouders en gezin enerzijds en de rest van haar familie anderzijds, en (d) het profiel dat zij van haar gezins- en familieleden schetst niet eenduidig is, (ii) zij evenmin zicht biedt op de omstandigheden van haar vertrek uit Iran omwille van vage en tegenstrijdige verklaringen en (iii) zij ook geen zicht biedt op haar huidig netwerk en contacten met haar familie, nu (a) zij tegenstrijdig was over het contact met haar familie na haar vertrek uit Iran, (b) zij niet wist of er verder nog iets gebeurd was in verband met haar persoonlijke situatie na haar vertrek uit Iran en (c) zij verder tegenstrijdig was over haar aanwezigheid op sociale media.

In haar verzoekschrift geeft verzoekende partij toe gelogen te hebben over haar gezinssituatie en de omstandigheden van haar aankomst. Zij houdt vast aan het feit dat zij komt uit een gewelddadig gezin met drugsverslaafde ouders, doch geeft aan dat zij vanaf haar tien jaar bij haar paternale grootmoeder woont die de voogdij over haar en haar broer verkreeg na een lange juridische strijd. Evenwel had de rechtbank tevens opgedragen dat zij en haar broer contact dienden te onderhouden met hun moeder. Het is tijdens deze contacten dat zij en haar broer blootgesteld werden aan misbruiksituaties. Zo poogde haar stiefvader haar seksueel te misbruiken en probeerde hij haar broer te gebruiken om drugs te verkopen. Verder wordt nog gesteld dat haar paternale grootmoeder niet goed zorgde voor haar en haar zelfs verwaarloosde. In de zomer van 2023 zouden verzoekende partij en haar broer samen met hun paternale grootmoeder voor een week op vakantie naar Turkije zijn getrokken alwaar zij zich voegden bij de broers van hun vader, Al. en M'. Tijdens deze vakantie zou duidelijk zijn geworden dat zij en haar broer niet meer terug konden naar Iran, waar hun leven onhoudbaar was, waarop hun (illegale) reis naar België, waar hun oom M'. woont, geregeld werd.

De Raad is evenwel van oordeel dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij totaal ondergraven wordt door de vaststelling dat zij, zo blijkt uit haar huidige verklaringen in haar verzoekschrift, blijkbaar een geheel verzonnen asielrelaas heeft opgehangen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Zij houdt weliswaar vast aan het gegeven dat zij afkomstig is uit een gewelddadig gezin met drugsverslaafde ouders alsook aan de problemen met haar stiefvader, doch wijzigt geheel haar verklaringen over haar leefomstandigheden in Iran, de context waarbinnen deze problemen plaatsvonden, de omstandigheden van haar vertrek uit Iran en haar huidig netwerk en contacten met haar familie in Iran. De door verzoekende partij aangevoerde verschoningsgrond, met name dat haar volwassen familieleden haar hadden opgedragen te liegen teneinde hun eigen betrokkenheid bij haar (illegale) reis te verbergen, kan geenszins afdoende vergoelijken waarom verzoekende partij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar twee persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal bleef vasthouden aan haar bedrieglijke verklaringen. Waar zij erop wijst dat zij minderjarig was, benadrukt de Raad dat verzoekende partij op 1 mei 2024 meerderjarig werd en ook tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 19 augustus 2024 bleef vasthouden aan haar eerdere verklaringen. Dient er bovendien op te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze minderjarig is, redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste

interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Bovendien werd verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op het volgende gewezen: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen. U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen”* (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, vragenlijst CGVS, *“Voorafgaand advies”*). Ook bij de aanvang van haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal wees de *protection officer* er uitdrukkelijk op dat het belangrijk was dat zij haar volledige medewerking verleende door de waarheid te vertellen alsook werd gewezen op het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud (notities CGVS d.d. 25/04/2024, p. 2). Een loutere verwijzing naar haar profiel als jonge, Koerdische vrouw met een handicap en het feit dat haar voogd haar niet geconfronteerd had met het gebrek aan samenhang in haar relaas, kan, gelet op het voormelde, evenmin aanvaard worden als afdoende vergoelijking voor haar leugenachtige verklaringen. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog een brief van de (nieuwe) voogd van haar broer (bijlage 3) waarin deze erop wijst dat hun vroegere voogd zijn taken niet goed uitvoerde, doch volstaat dit gegeven niet om te verklaren waarom verzoekende partij, die nogmaals gehoord werd op het Commissariaat-generaal toen zij reeds meerderjarig was en bovendien er tijdens haar verschillende gehoren meermaals op werd gewezen dat zij de waarheid diende te vertellen, pas na geconfronteerd te zijn met de weigeringsbeslissing beslist de waarheid te vertellen. De Raad onderstreept dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en dat van haar, zoals reeds gesteld, redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen zou hebben genomen door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Waar overigens in het verzoekschrift nog gesteld wordt dat *“(n)a de weigeringsbeslissing (...) hun oom M'. B. (...) uiteindelijk aan R.'s (...) voogd de precieze omstandigheden van hun aankomst in het land (heeft) uitgelegd, waardoor de kinderen van hun leugens werden bevrijd”*, acht de Raad het uiterst bevreemdend dat hiervan evenwel nergens gewag wordt gemaakt in de door verzoekende partij bijgebrachte brief van de voogd van haar broer. Er kan dan ook sterk getwijfeld worden aan deze beweerde gang van zaken.

In het licht van het voorgaande, is de Raad dan ook van mening dat deze nieuwe voorgehouden versie van haar asielrelaas geenszins zonder meer voor waar kan worden aangenomen. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar huidige verklaringen. In het bijzonder brengt zij geen enkel stavingsstuk bij inzake de voogdij over haar en haar broer die aan haar paternale grootmoeder zou zijn toegekend toen zij tien jaar oud was. Nochtans zou deze voogdij blijkens haar huidige verklaringen zijn toegekend na een lange juridische strijd, waardoor aangenomen kan worden dat hiervan gerechtelijke documenten bestaan. Ook komt uit het verzoekschrift naar voren dat verzoekende partij nog in contact staat met haar paternale familie, waardoor des te meer verwacht kan worden dat zij hiervan enig bewijs zou kunnen voorleggen. Aangezien verzoekende partij nalaat enig gerechtelijk stuk bij te brengen omtrent deze voogdij, kan evenmin zonder meer worden aangenomen dat de rechtbank bij het toekennen van de voogdij aan haar paternale grootmoeder zou hebben opgedragen de contacten met hun moeder te onderhouden, in het kader waarvan de problemen met haar stiefvader – waaraan zij nog steeds blijft vasthouden – zouden hebben plaatsgevonden.

Bovendien acht de Raad het allerminst ernstig dat verzoekende partij enerzijds thans stelt dat zij sinds haar tien jaar bij haar paternale grootmoeder woont nadat deze de voogdij over haar en haar broer kreeg toegekend, doch anderzijds blijft vasthouden aan de problemen die zij en haar broer kenden met hun stiefvader. Immers dient te worden benadrukt dat deze feiten – haar stiefvader trachtte haar seksueel te misbruiken en haar broer te gebruiken om drugs te verkopen – onlosmakelijk verbonden zijn aan de door haar geschetste context tijdens haar persoonlijke onderhoud, *i.e.* een situatie waarbij zij en haar broer onder hetzelfde dak woonden als haar stiefvader en waarbij de rest van haar familie hen aan hun lot zou hebben overgelaten. Verzoekende partij beweert thans dat deze problemen met haar stiefvader plaatsvonden tijdens de verplichte contacten met hun moeder, doch zonder verder enige concrete verduidelijking te geven over de precieze omstandigheden waarin deze problemen zouden hebben plaatsgevonden. Verzoekende partij slaagt er dan ook allerminst in deze problemen met haar stiefvader aannemelijk te maken.

Dit geldt des te meer nu zij tijdens haar persoonlijke onderhoud nog duidelijk aangaf dat de poging tot verkrachting door haar stiefvader de aanleiding was voor haar vertrek uit Iran (notities CGVS d.d. 19/08/2024, p. 13), terwijl zij thans geen gewag maakt van dergelijk concreet feit waardoor zij Iran zou zijn ontvlucht. Zij stelt daarentegen dat zij in de zomer van 2023 samen met haar broer en paternale grootmoeder voor een week op vakantie ging naar Turkije en dat tijdens deze vakantie werd beslist dat zij en haar broer niet zouden terugkeren naar Iran. Van een plotse vlucht uit Iran wegens een acute dreiging blijkt in haar huidige verklaringen dan ook nergens sprake te zijn. Het spreekt voor zich dat haar gewijzigde verklaringen omtrent

de omstandigheden waarin zij Iran verliet, de geloofwaardigheid van deze beweerde poging tot verkrachting door haar stiefvader geheel onderuithalen.

Waar zij daarnaast nog opwerpt dat haar paternale grootmoeder niet goed voor haar zorgde en haar zelfs verwaarloosde, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij ook hier niet de minste concrete verduidelijking geeft en dit aldus geenszins hard maakt. Bovendien geeft zij in haar verzoekschrift aan dat haar paternale grootmoeder haar (en haar broer) meenam op vakantie naar Turkije en dat alhier beslist werd dat zij en haar broer niet meer zouden terugkeren naar Iran omdat hun leven er onhoudbaar zou zijn geworden. Hiermee laat zij dan ook uitschijnen dat haar paternale grootmoeder/familie bekommerd was om haar welzijn en dat van haar broer, hetgeen moeilijk te verenigen valt met haar bewering dat zij verwaarloosd werd door haar paternale grootmoeder.

Zij het ten slotte nog vastgesteld dat verzoekende partij tot op heden nalaat de originele versie van haar paspoort neer te leggen, terwijl zij nochtans tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud wel plots haar originele *shenasnameh* kon voorleggen waarvan zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud had verklaard dat dit samen met haar paspoort door de smokkelaar was ingehouden (notities CGVS d.d.25/04/2024, p. 9). Dit doet dan ook sterk vermoeden dat zij haar paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat hierin mogelijks informatie staat die evenmin te verenigen valt met haar huidige verklaringen in haar verzoekschrift.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij niet naar Iran kan terugkeren omdat zij aldaar problemen zou kennen met haar moeder en stiefvader. Ook blijft zij nog steeds in gebreke een duidelijk zicht te bieden op haar werkelijke achtergrond, leefomstandigheden in Iran, de omstandigheden van haar vertrek uit Iran en haar huidig netwerk en de contacten met haar familie in Iran.

2.2.7. Verder voert verzoekende partij in haar verzoekschrift een vrees bij terugkeer aan wegens haar verwestering. Zij wijst er hierbij op dat zij alhier geen hoofddoek draagt. Tevens duidt zij op de algemene situatie voor vrouwen in Iran. Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud wierp zij in dit verband op dat alles verplicht is in Iran en dat er geen vrijheid is (notities CGVS d.d. 19/08/2024, p. 11).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoont dat zij dermate verwesterd zou zijn dat zij bij een terugkeer naar Iran zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Iran vigerende wetten, regels en gebruiken en aldaar niet zou kunnen aarden en haar leven opnemen en uitbouwen. Wat betreft de hoofddoekplicht in Iran, blijkt uit niets dat het voor verzoekende partij onoverkomelijk zou zijn om zich bij een terugkeer naar Iran in het openbaar (opnieuw) te conformeren aan de aldaar heersende (kleding)voorschriften voor vrouwen. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat zij zich in Iran (buitenshuis) dient te conformeren aan de dominante cultuur en bijvoorbeeld een hoofddoek zou moeten dragen op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen, zoals zich deels anders kleden, om zich in het openbaar aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op haar fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Evenmin toont verzoekende partij aan de hand van concrete elementen aan dat zij omwille van haar verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan bij terugkeer naar Iran gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden.

Ook anderszins toont verzoekende partij op generlei wijze aan dat, waar, wanneer, door wie, om welke reden en in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land daadwerkelijk zou riskeren te worden geconfronteerd met ernstige problemen omwille van het gegeven dat zij een vrouw is. Haar algemene verwijzing naar de positie van de vrouw in Iran kan hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partij dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Waar zij in haar verzoekschrift nog lijkt te verwijzen naar de situatie voor bekeerlingen in Iran, merkt de Raad nog op dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij niet langer moslim is. Zij gaf weliswaar aan geen praktiserend moslim te zijn, ook niet in Iran (notities CGVS d.d. 25/04/2024, p. 7), doch gaf zij niettemin aan geboren te zijn als moslim en verklaarde zij nergens zichzelf niet (langer) als moslim te beschouwen. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf zij bovendien zonder meer aan moslim te zijn (verklaring DVZ, vraag 9).

2.2.8. Verder wijst verzoekende partij nog op haar handicap aan haar hand, doch de Raad stelt vast dat nergens uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofd omwille hiervan sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij verklaarde

louter dat zij raar werd aangekeken (notities CGVS d.d. 25/04/2024), hetgeen echter onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging dan wel ernstige schade. Ook in haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen concrete elementen aan waaruit een nood aan internationale bescherming kan blijken omwille van haar handicap aan haar hand.

2.2.9. Daarnaast duidt verzoekende partij nog op haar Koerdische origine en citeert zij in haar verzoekschrift uitvoerig informatie van algemene aard omtrent de situatie voor Koerdische vrouwen in Iran. De Raad stelt evenwel vast dat uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat er in Iran sprake is van daadwerkelijke en veralgemeende vervolging van Koerdische vrouwen. Verzoekende partij kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar haar Koerdische origine om een nood aan internationale bescherming in haar hoofde aannemelijk te maken, doch dient zulks *in concreto* aan te tonen alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog een vrees uit om bij terugkeer naar Iran problemen te kennen met de Iraanse autoriteiten omdat zij illegaal gereisd heeft, wijst de Raad er evenwel vooreerst op dat zij Iran op legale wijze heeft verlaten (notities CGVS d.d. 19/08/2024, p. 12). Verzoekende partij stelt weliswaar dat op basis van haar paspoort vastgesteld kan worden dat zij niet tijdig naar Iran terugreisde, waardoor zij problemen zal kennen, doch dient herhaald te worden dat verzoekende partij tot op heden in gebreke blijft de originele versie van haar paspoort neer te leggen. Verzoekende partij maakt dan ook geenszins hard omwille hiervan bij terugkeer naar Iran problemen te zullen kennen met de Iraanse autoriteiten. Dient hierbij overigens nog te worden opgemerkt dat bestraffing om reden van het louter illegaal verlaten van het land en/of het niet tijdig terugkeren naar het land niet ressorteert onder één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en verzoekende partij niet aantoont dat desbetreffende strafmaat disproportioneel zou zijn in het kader van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.11. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten) werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen. Haar *shenasnameh* toont louter haar nationaliteit en identiteit aan, waaraan op zich niet wordt getwijfeld. Uit de Belgische medische documenten blijkt dat verzoekende partij een aangeboren afwijking heeft van de rechtersvoorarm, hetgeen evenmin ter discussie staat. Waar in het attest gewezen wordt op verschillende littekens op deze arm en gesteld wordt dat bepaalde van deze littekens "*kunnen overeenstemmen*" met de door verzoekende partij beschreven oorzaken, zijnde verbranding en snijwonde toegebracht door een ouder, wijst de Raad erop dat een dergelijk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De vastgestelde littekens geven geen uitsluitsel over het tijdstip of de omstandigheden waarin deze werden opgelopen. De kopieën van een aantal pagina's van haar paspoort zijn ten slotte niet van aard om de vastgestelde onduidelijkheden over de omstandigheden van haar vertrek uit Iran te wijzigen.

2.2.12. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van

willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 25 april 2024 en 19 augustus 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. Bij haar eerste persoonlijk onderhoud werd zij bijgestaan door haar voogd en tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud werd zij bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Waar verzoeker ter terechtzitting middels een aanvullende nota een *“Overlijdensakte van haar vader; Kopie van het paspoort van haar papa; Voogdijakte; getuigenschrift van haar grote moeder; Getuigenschrift van haar tante; getuigenschrift van haar oom (in het Frans)”* neerlegt, oordeelt de Raad dat deze stukken niet opwegen tegen de voormelde vaststellingen. Vooreerst kan aan dergelijke stukken hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een relaas te herstellen. Voorts worden deze documenten slechts bijgebracht onder de vorm van een kopie. De Raad is echter van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn. Voorts staat de familiale band tussen verzoekende partij en de personen die deze stukken betreffen op generlei wijze middels officiële documenten vast. Tot slot kan aan getuigenissen van personen die beweren een dermate nauwe familiale band te hebben met de persoon die om internationale bescherming verzoekt niet de minste objectieve bewijswaarde worden toegekend.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijfentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT